

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Όταν βλέπη τις, ἔλεγεν ὁ κ. Β. εἰς συναναστροφὴν προ-
χθές, τὸν πρῶτον ἐν Πετρούπολει πρέσβυν μας κ. Βουδούρην
παρατηρεῖ μήπως δὲν φέρει γάντια. Όταν βλέπη τις τὸν
Παπαμιχαλόπουλον κυττάζει μὴν τύχη καὶ δὲν φέρει πο-
διά.

Πρωτοφανὲς φαινόμενον λίαν ἐνθαρρυντικόν :

Εἷς ἐπίστρατος προχθές ἐζήτηε τὸν ἐνωμοτάρχην διὰ νὰ
συλληθῇ. Δὲν θέλει νὰ ποῦμε τὸ ὄνομά του.

Ἄλλος ἐπίστρατος—φοβᾶται νὰ ποῦμε τὸ ὄνομά του—
βλέπων τὰ στενὰ ἤρχισε νὰ τραγουδᾷ :

Μαθαρίκο καὶ Ζυγούρα

Σάμπως νὰ τὰ βλέπω σκοῦρα.

Ἐντὸς τῆς Ῥιζαρείου σχολῆς ἐτελέσθη μικρὰ ἐπανάστα-
σις. Οἱ Ἀρμόδιοι καὶ οἱ Ῥοσεφὼρ ἦσαν ἐπαναστάται. Ἰπ-
πίας ὁ διευθυντὴς Κολιάτσος. Αἰτία ἡ κακοφαγία.

Καλῶς μᾶς ἤλθεν ἡ ἐπανάστασις, ἔστω καὶ ἀπὸ Ῥιζαρί-
τας!

Ό,τι ἔπρεπε νὰ γίνῃ πρὸ πολλοῦ ἔγινε τέλος πάντων
κατ' αὐτά. Ἄς εἶναι. Εὐχαριστοῦμεν καὶ δι' αὐτὸ τὸ
κ. ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν, διότι κατήντησε τὴν ἀ-
πλουστάτην ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων μας νὰ τὴν δε-
χώμεθα ὡς χάριν καὶ ὡς εὐεργέτημα. Πρόκειται περὶ τῆς
ἐν τοῖς στρατιωτικοῖς νοσοκομείοις ὑπηρεσίας, ἥτις ἀνετέθη
εἰς ἐξ καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου. Ἄς ἀναπνεύσουν ὅλι-

ἀνάγκη, φρονούμεν, νὰ ἀναφέρωμεν τίνες ἦσαν οἱ ἄνθρωποι
οἱ ἐν τοιαύταις κατοικήσαντες οἰκίαις διότι ὅσον καὶ ἀπο-
φεύγητε πάλιν εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἀκούητε καθ' ἐκάστην
τὰ μεγάλα, τὰ εὐήχα, τὰ ἀλησμόνητα ὀνόματά των. . .

Ἐπειδὴ δὲ ζήτε ἐν Ἀθήναις, ὑποκρίνεσθε δὲ, οἱ ὀψί-
πλουτοὶ ἰδίως, καὶ τὸν ἀριστοκράτην—ἂν καὶ ὅχι τόσον
ἐπιτυχῶς—προσθέτω ὅτι καὶ οἱ τρεῖς δημογέροντες τῶν
Ἀθηνῶν κατὰ τὸ 1821, οἱ μεγάλοκαρδοὶ ἐκεῖνοι ἄρχοντες,
δὲν ἔζων ἐν μεγάροις· ἐπεθύμουν δὲ νὰ σᾶς ἀπαριθμήσω
πλείστοις ὅσους ἐν ἀπλότῃ ζήσαντας ἥρωας καὶ μάρτυ-
ρας, ἀγνώστους σχεδὸν, οἵτινες ἔβαψαν τὴν κλασικὴν ταύ-
την γῆν διὰ τοῦ αἱματός των, ὅπερ αἶμα βεβαίως θὰ ὤ-
χρηζ' καταπατούμενον ἤδη ἀπὸ τὸ τρίζον ὑπόδημα χαριε-
στάτου ὀψιπλῦτου!! δυστυχῶς ὁμῶς δὲν γράφομεν ἱστο-
ρίαν ἀλλὰ *μεγαρομανίαν*.

V.

Ἦδη φρονούμεν ὅτι εἶναι πλέον καιρὸς νὰ σᾶς ἀποχαιρε-
τίσωμεν, ἀφοῦ σᾶς προσφέρωμεν τὰς τελευταίας μας σκέ-
ψεις περὶ οἰκίῶν καὶ ἀνθρώπων.

Όσον ὑψοῦται ἡ ὁροφὴ, τόσον ταπεινοῦται ἡ διάνοια,
διὰ τοῦτο ἀσήμερον εἶναι διήγημα ὅ,τι ἄλλοτε ἦτο πράξις.

γον οἱ ταλαίπωροι ἱατροὶ ἀπὸ τὴν κλασικὴν ἀμάθειαν καὶ
ἀπειρίαν.

Ό κ. Πέτρος Μαργαρίτης, Δόκιμος ἱατρός ἔχει εἰς τὸ
Τυπογραφεῖον **Μέλλοντος** ἐπιστολὴν του.

Ἐμάθομεν ὅτι ὁ ἐντιμὸς κ. Παππαμιχαλόπουλος κατε-
φουρκίσθη διότι ἐν τῇ ἐπιστολῇ τοῦ συντάκτου τοῦ *Φιγαρώ*
κ. Ζιφάρ τῇ ὑπὸ τῆς Ὄρας δημοσιευθείσῃ ὠνομάσθη ἀγα-
θὸς χονδράνθρωπος (un gros brave homme).

Ἰδιαζόντως ἐκτιμῶμεν τὴν αὐτοσυναίσθησιν τοῦ ἀνθρώ-
που αὐτοῦ ὀργιζομένου ὅταν τὸν λέγουν ἄνθρωπον.

Ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας ἐξέρχεται πολλάκις εἰς
θῆραν συνοδευομένη πάντοτε ὑπὸ κυρίων.

Μία κυρία ἐτόλμησε νὰ τῇ παρατηρήσῃ διατὶ πάντοτε
ὑπὸ ἵπποτων ἀγαπᾷ νὰ συνοδεύηται, ὅχι δὲ καὶ ὑπὸ κυ-
ρίων.

Ἡ Αὐτοκράτειρα ἀπήντησε :

— Δὲν πηγαίνω μὲ τοὺς κυρίους αὐτοὺς διότι εἶνε ἄν-
δρες, ἀλλὰ διότι δὲν εἶναι γυναῖκες.

Δύο ἀνθυπασπισταὶ ἐκ τῶν νεωστὶ διορισθέντων πρόκει-
ται νὰ παραγγείλουν ἐπισκεπτήρια :

Ό εἰς πρὸς τὸν ἄλλον :

— Τί βιάζεσαι ; Περίμεινε ἓνα μῆνα ποῦ θὰ πάρουμε κι'
ἄλλο γαλόνι κ' ἔπειτα τῆς κάνουμε.

Βλέπων τις τὸν Θεμιστοκλῆ ἢ τὸν Μισούλην, τὸν Μιλ-
τιάδην ἢ τὸν Καραϊσκάκην ἐξερχομένους τῶν οἰκίσκων των
καὶ ἀποβλέπων εἰς τὴν διάνοιάν των ἐδικαιοῦτο νὰ εἴπῃ :
Ἰδοὺ τὸ μέγιστον ἐν ἐλαχίστῳ ! σήμερον δὲ τί νὰ εἴπῃ
πρὸς Θεοῦ!!! ὁ βλέπων τὸν χονδροκέφαλον ὀψιπλῦτον
πομπῶδως ἐξερχόμενον τῶν μεγάρων του καὶ ἐπιβαίνοντα
τοῦ χρυσοπαρύφου ὀχήματός του ;!

Τὰ μέγαρα εἶναι συνέχεια τῶν φεουδαλικῶν πύργων τοῦ
μεσαίωνος, ἐνθα κατῴκει ἡ αὐθαιρέσις, ὁ ἐγωῖσμός καὶ τὸ
ἔγκλημα, ὅπως δὲ λέγει σοφὸς ἱστοριογράφος ἡ μόνη εὐγνω-
μοσύνη ἣν ὀφείλει ἡ Ἑλλὰς εἰς τοὺς Τούρκους εἶναι ὅτι δὲν
ἐγνώρισε τὸν μεσαίωνα . . . Ἦδη δὲ, ὅτε πάντα τὰ ἔθνη
ἄγωνίζονται ὅπως ἐξαλειψῶσι καὶ τὸ ἐλάχιστον ἐναπομεί-
ναν μεσαιωνικὸν στίγμα, ἡ Ἑλλὰς, προσπαθοῦσα εὐλόγως
νὰ παρακολουθήσῃ τὰς προόδους τῆς πεπολιτισμένης Εὐρώ-
πης, τίς ἡ ἀνάγκη νὰ λάβῃ καὶ τὰς νόσους αὐτῆς ὅπως
μετ' αὐτῆς συνιαθῇ ; δὲν εἶναι λογικώτερον νὰ μὴ ἀσθε-
νήσῃ ;!

Εἰς ἀπάντησιν τούτων οἱ λεγόμενοι φρόνιμοι θὰ εἰπῇτε
βεβαίως, ὅτι λαλοῦμεν εἰς ὧτα μὴ ἀκούοντων, ἀλλὰ νομί-
ζομεν ὅτι συνήθως ὅταν ὁμιλῇ τις πρὸς κωφούς φωνάζει....
Φωνάζομεν λοιπόν . . . Ἀποφεύγετε τὴν *μεγαρομανίαν*
ἢ *μεγαρομανία* εἶναι νόσος ἐπιδημική, κολλητική, μiasma-
τική, μολυσματική, καὶ ἴσως ἴσως εἶναι ἡ φιλονεικουμένη